

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku M. M. i M. M.1
z udziałem J. R. i J. R.1
o rozgraniczenie,
na skutek skargi kasacyjnej M. M. i M. M.1
od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach
z 22 sierpnia 2024 r., II Ca 527/24,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek uczestników o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy M. M. i M. M.1 wywiedli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Kielcach z 22 sierpnia 2024 r., wydanego w sprawie z udziałem J. R. i J. R.1 o rozgraniczenie.

Skarżący uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie kilku szczegółowych zagadnień prawnych – wszystkich związanych z możliwością rozpoznania przez Sąd Apelacyjny zarzutu zasiedzenia części rozgraniczanych nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotne zagadnienie prawne jako podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Jego wyjaśnienie powinno się bowiem przyczynić do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia SN: z 26.10.2023 r., I CSK 76/23; z 20.10.2023 r., I CSK 1374/23; z 3.10.2023 r., I CSK 2591/23; z 15.09.2023 r., I CSK 4360/22; z 18.08.2023 r., I CSK 4091/22; z 2.08.2023 r., I CSK 6585/22; z 13.07.2023 r., I CSK 2570/22; z 30.05.2023 r., I CSK 5362/22; z 24.04.2023 r., I CSK 5428/22).

Rozstrzygnięcie zagadnień przytoczonych przez skarżących nie miałoby znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, ponieważ w sprawie w ogóle nie doszło do podniesienia zarzutu zasiedzenia. Wątpliwości dotyczyły jedynie tego, czy możliwe było ustalenie granic posiadania sąsiadujących nieruchomości według stanu prawnego, czy też konieczne było orzeczenie według stanu ostatniego spokojnego posiadania. Opinie biegłych różniły się w tym zakresie, zaś kwestia ewentualnego zasiedzenia przygranicznego pasa gruntu mogłaby wystąpić jedynie wówczas, gdyby sąd wydający zaskarżone orzeczenie przyjął, że możliwe jest jedynie rozgraniczenie według stanu ostatniego posiadania. Zgodnie jednak z ustaleniami poczynionymi przez sąd odwoławczy, stan prawny obu nieruchomości był możliwy do ustalenia w sposób pozwalający na stwierdzenie przebiegu granicy. Przedstawione szczegółowe pytania nie mają zatem związku z podstawą rozstrzygnięcia w sprawie, zaś kwestionowanie ustaleń faktycznych, które przywiodły sąd do wniosków opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia na etapie postępowania kasacyjnego jest niedopuszczalne ze względu na brzmienie art. 398³ § 3 k.p.c.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Mariusz Załucki

[SOP]